

[Poul Møller.]

havde hævdet, kunne jeg altså i dag kvittere for. Det var bare kedeligt, at den højtærede finansminister var så kategorisk i sine udtalelser, at han sagde til os, at det var uholdbart, hvad vi foreslog, og vi måtte vide, at staten havde påtaget sig disse forpligtelser.

Med hensyn til spørgsmålet om oppositionens politik, om den kontraktive virkning over statsfinanserne, som den højtærede finansminister var inde på, vil jeg gerne sige, at det, vi indstiller os på, er ikke, således som den højtærede finansminister antydede, at berøve staten dens overskud for det kommende finansår.

I sin fremsættelsestale erklærede den højtærede finansminister jo, at man kunne vente, at de direkte skatter ville stige med 350-400 mill. kr. ved uændret beskatning. Hertil kommer formentlig en stigning i toldindtægter og forbrugsafgifter. Jeg tror, at når vi får den økonomiske årsoversigt, vil det vise sig, at også regeringen regner med en stigning på denne post. Den kan vurderes forskelligt, nogle kan vurdere den til 200 mill. kr., andre til 300 mill. kr., nogle helt op til den meget store stigning, vi har haft i indeværende finansår. At der vil komme en stigning i toldindtægterne, derom er jeg overbevist, og at forbrugsafgifterne også vil vise nogen stigning, derom tror jeg også man kan være overbevist. Det vil sige, at til de 350-400 mill. kr. skal lægges et beløb, som formentlig ikke vil være under 200 mill. kr., så er vi oppe på 550-600 mill. kr. i forventet overskudsstigning, hvis vi har uændret udskrivningslov i det kommende år. Vort skatteforslag er kombineret med besparelser, hvis samlede beløb man kan vurdere forskelligt, men da skatteforslaget går op til 660 mill. kr. og der alene på indkomst- og formueskatten til staten er en øget indtægt på 350-400 mill. kr. og øgede forbrugsafgifter og toldindtægter plus besparelser, så tror jeg ikke, man kan bestride, at vi ved gennemførelse af en skattereform, som kommer til at koste 660 mill. kr. for det første finansår, vil have dækning i det overskud, der ellers ville være steget med et tilsvarende beløb. Så kan man diskutere, om det er nok eller det er for meget, men jeg har gerne villet gøre denne bemærkning.

Den højtærede finansminister hævdede, at det var et resultat af regeringens økonomiske politik, at vi nu havde besparelser på arbejdsløshedsunderstøttelsen. Skal vi ikke sige, at det er et resultat af den gode konjunktur, Vesteuropa har oplevet gennem de sidste 3 år? Der er dog ingen, der tror på, at det er et resultat af regeringens politik, at vi har haft den meget store beskæftigelse, vi havde i 1959, medmindre man tænker specielt på byggesektoren, hvor man fik sat for meget arbejde i gang og nu har måttet gennemføre et byggestop for denne del af regeringens beskæftigelsespolitik. Men det får vi vel lejlighed til at drøfte senere.

Så var der spørgsmålet om overskuddet. Her brugte finansministeren en vending, som jeg ikke kan lide vi skal bruge her i tinget, idet han sagde: vi vil straks give dette overskud til borgerne, udlevere det til borgerne. Men overskuddet er jo ikke noget, vi udleverer til borgerne, overskuddet er i virkeligheden noget, man tager fra borgerne, og spørgsmålet er, om man skal tage disse penge fra borgerne. I denne forbindelse er det et spørgsmål, om man skal tage sådanne penge fra borgerne og bruge dem til ekstraordinær afbetaling på statsgælden. Man kommer dog ikke uden om, at man skaber problemer for mange af de mennesker, som man berøver disse midler, som man tager disse midler fra ved en forhøjelse af beskatningen. Det kan dog ikke undgås, at man herigennem skaber problemer ved at anvende pengene ikke til bevilgede statsudgifter, men til en hurtigere tilbagebetaling af gæld, som staten har pådraget sig til andre formål. Det må dog være et synspunkt, som må anerkendes ud fra vore betragtninger og vore principper, at vi vil lade være at opkræve skatter, som vi ikke mener vi skal bruge, og det er en betragtning, som jeg beder den højtærede finansminister prøve på at forstå, en betragtning, der bunder dybt i de principper, hvorefter vi ønsker at føre politik.

Jeg skal ikke komme ind på den højtærede finansministers betragtninger over hans skøn, det gjorde jeg i mit første indlæg. Den højtærede minister mente, det var bedre at skønne galt til den side, han havde gjort, end til den modsatte side, og det kan man jo altid se forskelligt på. For